

КОЛЯДА 1989

ЛІС МІКУША

Керма є, гальма є, педаля є —
Трубка є, а чому ровер не їде?

ІДЕМО - НЕ ІДЕМО!

стка.

ЗАТИСУ ЖИВУ

Зої Лісовської-Нижанківської і

на виставці творів

Роберта Лісовського,

Зої Лісовської-Нижанківської і

Лади Нижанківської

А у Зої
прибутків аж двоє
від Роберта
дістала мольберта
від Олега на розраду
має Ладу —

і тому ми раді-раді

і Зої і Ладі.

28 жовтня 1989 у Філадельфії

Іриней Верес

ДУКЛЯ ДРУКАРНЯ

У друкарні
Стрічка в стрічку
Ріжуть, ріжуть,
Наче січку
На січкарні.
Раз солому,
Раз логазу!
Без пардону
Стрічку в стрічку
Раз при разу!
Ріжуть, ріжуть
Рідну січку —
Що то буде —
Не питаютъ ...
Через нічку
Добре люди ...
Зрумигаютъ

ЕКО, Львів 1936

Любі
добрі

— Казали мені, що як виросту, то зрозумію.
Я виріс — і не розумію.

— Шо ви українці робите?
— Хочемо розвязати звязки, які ми
понавязували ...

„Ще за короля Тимка, як була земля тонка“ — наші люди у старому краю мали зимою багато вільного часу, тему всі зимові празники опровергували файно й довго.

Зима починалася тоді в нас на св. Михайла, коли, звичайно, впадав перший сніг, тому люди казали: „Міхал — на білім коні приїхав“.

Вечором перед св. Андрієм молодь справляла Андріївські вечорниці. Сходилися дівчата і хлопці, що „малися до себе“, як тоді казали, та переводили цілий вечір на різних ворожбах, бо дівчата хотіли дізнатися, чи їх коли вийдуть заміж? Вони співали:

„Андрію, Андрію, коноплі сію,
спідницю волочу,
віддаватися хочу“.

Пекли булочки, ворожили, виливаючи віск, рахували қілки у плоті, слухали, з котрої сторони собака загавкає.

У Львові, де 43 роки володів на Святоюрській горі Великий Митрополит Кир Андрій Шептицький, в день св. Андрія представники всіх українських організацій збиралися в митрополичій палаті, щоб побажати найбільшому українцеві наших часів. Коли з'явилася його велика голова з білими кучерями й бородою, то всі мали враження, що стоять перед Богом. А він до кожного мав ласкаве слово.

Хто може забути Свят-Миколаївський вечір, коли кожний з нас старався бути чесним, щоб дістати під подушкою дарунки від св. Миколая-Чутворця? Завели гарний звичай відбувати „Гогтину св. Миколая“ в читальнях. Св. Миколай і ангелики роздавали гарні дарунки чесним, а чортік роздавав нечесним різки.

Найбільший зимовий празник — це Різдво Христове. Звичайно воно „біле“, але в 1915 р. не було снігу, і воно було „чорне“. Знов в Австралії я святкував 8 „зелених“ Різдвяних Свят, бо тоді в Австралії гаряче літо. Хто з нас не ходив колядувати на різні народні цілі? В нашій літературі є багато чудових споминів про Різдво, згадати б хочби Богдана Лепкого, але тепер наші люди не мають так багато вільного часу, як у краю зимою, бо працюють, або „мусять чеспіти“ годинами при телевізійних програмах.

Приходив Новий Рік і хлопці раненько бігали засівати: „Сійня-родися, жито, пшениця, всяка пшениця...“

Останній зимовий празник — це Богоявлення Господнє — Йордан. В навечер'я справляли „Щедрий вечір“ або „Голодну кутю“, ходили щедрувати. Свято Йордану було дуже вроčисте. Звичайно, святали воду в ріці, ставі, при криниці, або в церкві, якщо не було погоди. За небіжки Австрії, потім за Української Держави, почесна сотня давала сальву, як священик занурював трійці у воду. Потім люди старалися набрати свяченої води у збанки. В давніх часах молоді хлопці скакали у воду „так, як мати родила“.

Такі були колись гарні часи і зимові празники.
І. Старокраївий

Місто!
Вся земля американська
Бензиною пахне...
Вище церков найвищих
Новітні вежі,
Вежі — Вавилони
Пнуться до неба
Задиристо.
Не передзвонять їх дзвони
Українських гет!..

Що птиці лет —
А що ракетні балони!
Що гнізда їхні —
А що
Аеродроми!
Це так, як стріхи,
Курні халупи рівняті
До лябірінтів
Білого Дому.

Дарма,
Що в лябірінті тому,
Людина новітня
Блудить по стінах руками
І роками
Потрапить не може
До дому...

Місто!
Носом —
Крізь шибку Форда,
Чи там Шевролета
Людина дивиться,
Дивиться
До неба.
Ще трохи
І навіть неба
Не буде треба!
Буде, панове,
Модерне, з рамою,
Небо неонове
„Перепейнтоване“
З рекламою —
На всю околицю
Славного
Погребника...

Місто!
Вже до молебника
Ховає людина
Набожно програмку з кіна —
І остерожно,
Пригнувши коліна,
Ставить замасаний в стрічку
Богозі огарок,
А чортові свічки...
Місто!
Вся земля американська
Бензиною пахне...

ОПОЗИЦІЯМ

Цікавить всіх гасло одно:
«Спускатесь, куме, на дно!».

ЕТИКА

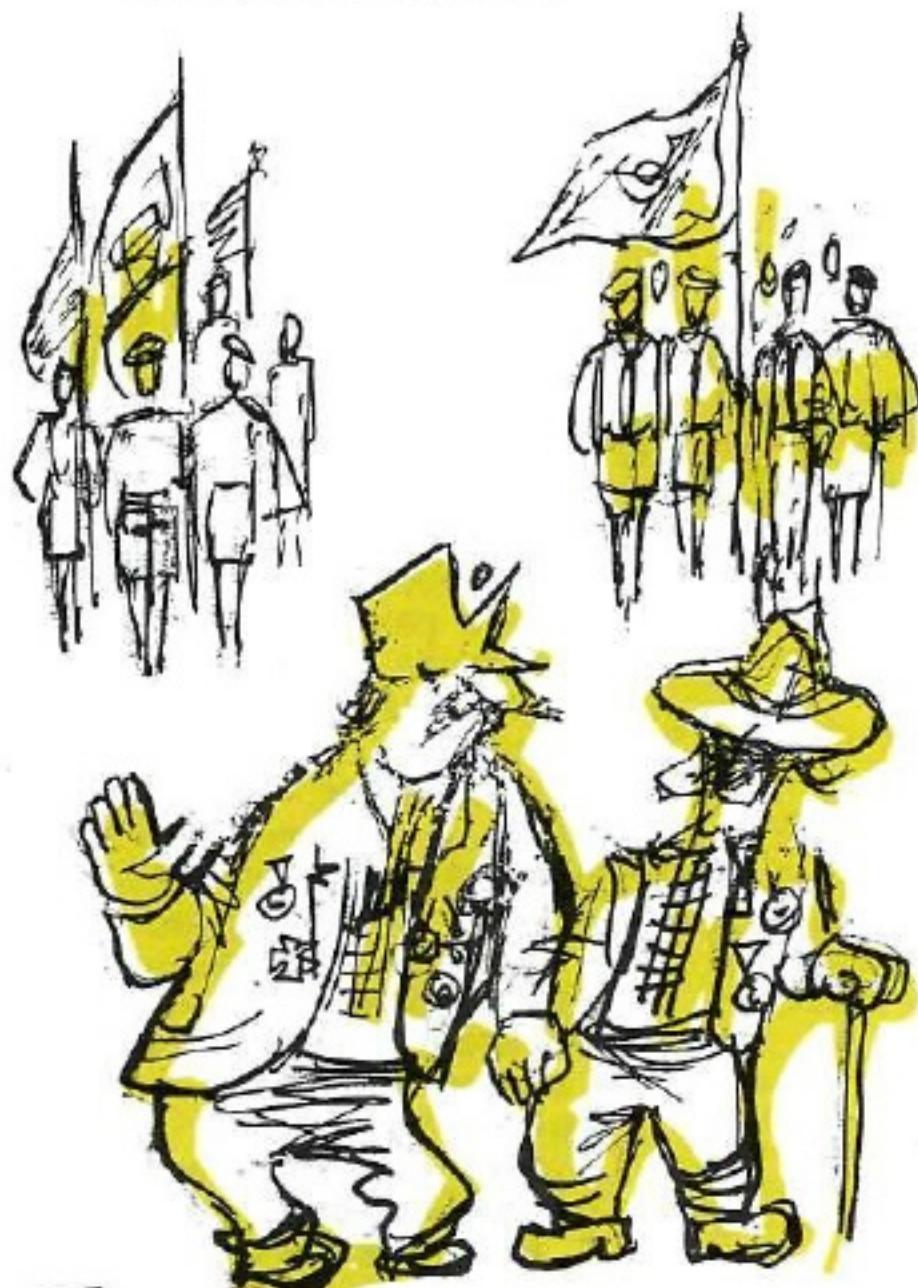
В нас етика — існує,
Твердять журналісти:
Не копайте лежачого,
А дайте 'му сісти!

ДАВТАВНІЯМ

По давтавні
Ходять люди стародавні ..

М. БАРАБОЛЯК

Автор М. Бараболяк
Одним пише він під смак,
Іншим знову без перерви
Роз'я трює пером нерви.

— Важко тепер відрізнати пластунів від сумівців, ї ті, і ці по-ацглійському говорять...

— А де сир, сир?
— Нема сира, сир!
Але є конституція

ІНФЛЯЦІЯ

— Одинокою потіхою з інфляції є те, що як приходить пора платити податок, мої гроші мають уже меншу вартість,

Львівська ВОГФА

ВУСА СВЯТОГО ТЕОДОЗІЯ

Ми малювали церкву в Куликові: Павло Ковжун, Михайло Осіньчук і я раб Божий.

Біда була в тому, що кожну стіну платили окремі фундатори, а кожний фундатор хотів, щоб його стіна була якнайбільше помальована.

Щотільки почнемо малювати котрусь стіну, а вже заінтересована „фамілія“ з'являється в церкві і „чіпеніла“ там, поки не закінчимо.

— А не жалуйте олію, пане майстер! — приговорює час до часу газдиня Анна до Ковжуна, що на вимогу фундаторки, малював св. Анну на стіні.

— А тітка вже готові:

Зате, на іншій стіні, я малював св. Теодозія і мені так легко не пішло. Фундаторкою була тут вже інша господиня, яка хотіла мати на стіні образ св. Теодозія, на інтенцію її померлого сина Теодозія.

Ледве я зробив на білому тлі шкіц вуглем, як господиня змісця спротивилася:

— Та то дуже за-білій! Я не хочу!

— Бо ще не готовий. Як прийдете завтра, то такий білій не буде, — пояснив я господині і вона пішла.

На другий день, я саме викінчував образ, привізла вона, подивилася і аж руки заломила:

— Та де-де-де! Вімалювали-сте якогось старця з бородою і я такого не хочу! Та ж мій син був без бороди, отакий круголицій і рум'яний, як онтой пан майстер — і показала на Ковжуна.

— Господине, я не малюю вашого сина, але св. Теодозія!

— Я того знаю, але вімалюйте мені його, як ще був молодий!

— Як ще був молодий, то ще не мав на собі оцих ризів і ще не був...

Це дещо переконало господиню. Подумала і погодилася:

— Та най би вже був, як кажете. Коби тільки не такий дуже білій!

Поліз я на руштовання і дещо притемнив бороду св. Теодозія.

— Вже ліпший! Багато ліпший, тільки що так дуже сумно дивиться.

Ковжун цілий час прислуховувався до розмови і, видко, що вона його денервувала; але він, як завжди в таких випадках, вмів себе погальмувати і перейти на жарт.

— Тітко, — відзвивається, — хочете веселого?

— Ая, паночку, аби не так сумно дивився.

— Зараз буде веселий!

Намішав на палеті фарбу, виліз на руштовання і двома замашистими мазками „підкрутив“ святому вуса вгору.

Від підкручених вусів фізіономія святого несамовито змінилася. Робила враження, що святий, подорозі до вічної слави, вступав десь на чарку або дві ...

Господиня аж руками сплеснула:
— О, тепер файній! Дай вам Боже здоров'я!

А до мене сказала:

— Таки той пан майстер ліпше вміє чим ви!
Це була остання стіна і ми ще того самого дня поїхали з Куликова.

Десь уже пізніше Ковжун, згадуючи про те говорив:

— Знаєте, трохи мені совість не дає спокою.
Мушу колись поїхати і перемалювати вуса.

Чи поїхав, сумніваюся, бо ніколи на ніщо не мав часу. І як існує ще церква в Куликові, то там на правому крилі стоїть десь ще донині св. Теодозій з підкрученими вусами.

Ця історія часто мені пригадується тут, на еміграції. Головно тоді, коли в нас „вибухають“ дискусії, чи Шевченко має бути з вусами і в кожусі, чи без.

При окаїі хотілось би нагадати чесну і маленьку особу пароха Клюфаса.

Дуже боявся комітету, з якими не хотів входити у конфлікт тим більше, що всі вони до одного — москофіли, чи „кацапи“, як ми їх тоді називали. Коло особи пароха виглядали всі, як „сорок розбійників“.

Малювали ми церкву у двох з Ковжуна, бо Осіньчук якраз тоді переходив „чудесне“ оздоровлення з дуже тяжкої туберколі. Лікував і вилікував його рідний брат, відомий у Львові лікар Михайло Осіньчук.

І згадати би теж, що як ми бували сиділи з палетами „нагорі“, то часом з'являлося „у долі“ мале, дрібоньке дівчатко, яке приносило нам квасного молока, чи якусь іншу файну перекуску.

Брали ми цю перекуску і хто таке бачив, щоб злізти і вимити руки. Сміялись би. Але подумати, що тоді ми як білу фарбу уживали „білу римську“.

Тепер в Америці цю білу не вільно тримати на складі, бо вона — отрута.

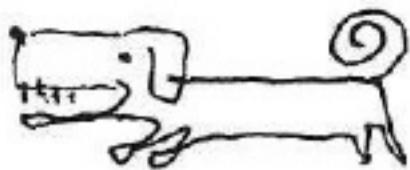
Ковжун помер дуже молодо і якось тяжко вгадували, що властиво було причиною смерті...

А був він такий красний мальяр — правдивий артист ...

Е. Козак

РУЖИ ПОВІНЧУВАНЕ

На щітє, на здоровле!
Прийтіт оцес повінчу-
ване до Вашої особи, а ек
підете сами з коледов то-
ди виріжте ножицема і
мете мати готове, жи не
тра голови морочити.

Шоб на Вас не гавкав
Перший-ліпший Брисько ·
Та й шоб Вам дуляри
Не впали занизько.

Шоб у нашій войні
Для Патріярхату,
Шоб нас не підвів хтось
Під Дурного Хату ...

Шоб мухи на ніс Ваш
Чесній не сідали,
Шоб Вам у поході
Пси марша не грали.

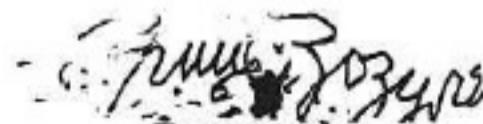
Шоб їли беспечно
Шкварки й бараболю
І живіт не ріс Вам
З холера-сторолю.

На тому то слові,
Ек Ви патрійота,
Шенуймо традиц'ю —
І тримаймо ся плота.

Оцес Вам вінчую,
Все слово по слову, —
А Ви коледу нам
Дайте гонорову!

ДУМКИ

Сучасні політики найчас-
тіше зустрічають кожну но-
ву проблему з розявленим
ротом.

Одинокі люди, що можуть
жити як мільйонери, це —
мільярдери.

— Як дають — бери. Як
беруть — кричи!

— Як хтось має утопити-
ся — утопиться у ложці во-
ди ...

— Найперше людина вчи-
ться говорити. А вже
пізніше вчитися мовча-
ти.

— Краще жид без боро-
ди, чим борода без жида.

Одиноке, що вносить в
лашу пресу трохи життя,
де посмертні згадки.

Українець дастися дуже
легко намовити, але дуже
тяжко переконати.
**

В Польщі тепер нішо не
клейтися, кромі подертих
стозолотівок.
**

НАШІ УЧНІ

— Богданку, чому ти не був
у школі минулой суботи?

— Мама не мала кводри, щоб
мені за це заплатити.

ПОЧЕСКИ

Після остаточного завоювання
Росії большевиками в 1920-ому ро-
ці з'їхалось до Праги багато всяких
утікачів. станицю поліції при-
йшов оди лорус, щоб зареєстру-
ватися.

— Яка ваша національність? —
питає урядовець.

— Білорус, — каже втікач.

— Рус? — допитується представ-
ник влади.

— Ні, я білорус, — переконує йо-
го емігрант.

Урядовець почав хвилюватися:

— Пане, я не питаю вас, чи ви —
білій, чи червоний, тільки хочу
знати, чи ви рус!

Після того підніс голос емігрант
і долі доказує урядовцеві, що він —
білорус. Урядовець слухає, слухає,
а потім питает:

— Почкайте! Мате рад русов?
(Чи ви любите русских?)

— Ні! — твердо відрібав білорус.

— А, — то висте українец!

Щоб Вас не чіпалась

Зснародна сплячка

І не копнула чесом

Бас-такас качка.

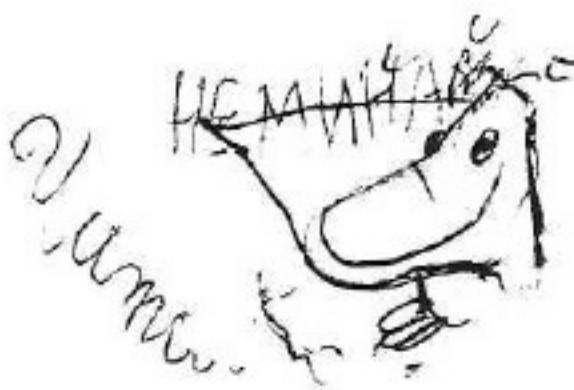

Щоб шафа Вам грала,
Щоб добре ся жило,
Щоб колесо в карі
Файно ся крутило.

Шоб у стаблишменді
Зміни наступили,
Аби нас надалі
За ніс не водили.

Ек прийде казета, то читатель найперше дивит си на трету сторінку, аби знати, хто вмер, а хто ще не вмер. І дивує си, жи ек хто вмер, то завше передний чоловік і найбільший у світі патрійота.

Ек уже того прочитає, то дивит си, ци нема екого спростовані. То ще єдине залишило си наших казето, жи вартує прочитати.

Дайминато таке:

Якийс комбітанти напише у казеті, ек то він воював під Чортковом у деветнацетім році, ек ішли до штурми і хто там еке важне гіройство поповнив, і кілько там поляжів легло по-котом, аж наші мусіли си відофувати за Збруч.

За пару день, то мусово поевит си єкес спростоване. Жи того неправда і чиста брихня, бо то не було під Чортковом, але під Потуторами, і в енакшому році, і жи тому комбітантови напевні щос за пам'еть заскочило, бо межди гіроями пропустив его особу, жи тиж проливав там чужу кров, бо вже доста того, жи ми фурт власну кров проливаємо забездурно, ек то було під Бродами.

На того прийде нове спростоване від когоса, жи хоц не був під Бродами, але всю ліпше затемив. Тот піднесе крик, жи не вольно нікому кидати калюмію на Броди, бо єкби не УПА, то де би був наш народ і цала наша гісторія.

Такі то файні спростовані були, жи вартувало читати, але єкос переводет си, бо нема кому писати. Таких людей, жи добре не пам'єтают, у нас щораз менше.

Типер прийшла мода цавком єнакша. Пишут просто з моста, никто нич не завидає у папірчики, але рубає пером у саму середину.

ВИ РОБІТЬ А МИ ПРИЙДЕМ НА ГОТОВЕ!

СТАРА МАРКА

— Заповідали, що буде гарна погода, а тут лле, як із цебра.

— А я тобі казала — купи нову телевізію.

ПОЕТ

— Чи твій чоловік має якісь прибутки з віршів?

— Має! Вислав до редакції шість віршів, а звернули йому аж дев'ять.

На дайминато пише си так:

Неправдою ест, жи наш член фронту „Тримаймо си — не даймо си“ ходив на зустріч з комуїстами, то чиста брехня і провокація, натоміст правдою ест, жи наш член такої ходив і то є іго приватна справа.

Або:

Неправдою ест, жи наш член пив на зустрічі руску водку, натоміст правдою ест, жи він за ту водку заплатив тешко 15 дулярів.

Або таке:

Неправдою ест, єк не було у Лисі, жи наш член встав разом з єнчими з місце для гідного пошанівку, натоміст правдою ест, жи єк встав, то без пошанівку.

Можна прочитати і таке:

Неправдою ест, жи я роздавала запрошене на зустріч, бо янич не роздавала, але всех запросила тилефонічно.

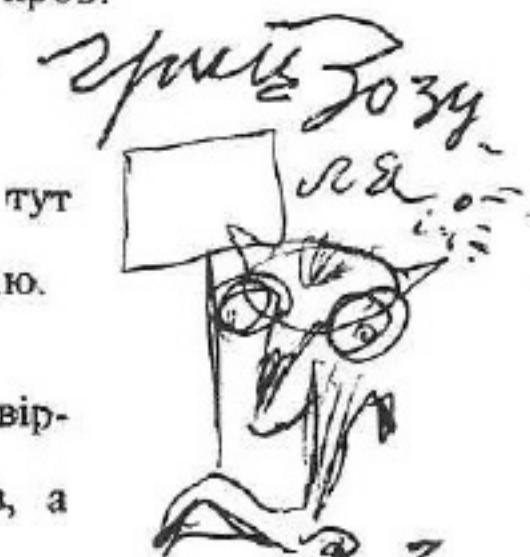
Або навит таке:

Неправдою ест, і Лис тут дещо пересміяв си, жи я співала на концерті пісні по-російски, натоміст правдою є, жи я на концерті співала три російські пісні...

Просто з моста, никто си не жевує, ані си не встидає, важне аби був записаний у Фронті „Тримаймо си — не даймо си“, то йму вольно всю, що не вольно єкомус двійкареви, ци релітетники.

Такі то антересні спростовані йдуть у казетах, а селепки йден из другим читають, баранють і не знають, хто з них робить вар'ята. Ци toti, жи пишут несотоворені річки, ци toti, жи простують, хоц не перечут...

А на кінці хтос напише, жи він за тим, аби не проливати кров!

- \$60 Надя Кравчук,
44 Юрій Бабій,
26 Ю. Крижановський,
24 Д. Кузик, В. М. Сахрин,
22 О. Білик, А. Кобаса,
20 Я. Гладкий, М. Собенко,
17 П. Питель, Д-р О. Слюзар,
16 Р. Жеребецький, Ю. Костів, Всеч. о. Т. Прима, М. Шмігель,
14 В. Купіняк, Д-р Б. Макарушка, Д-р Ю. І. Слюсарчук, Т. Шевчук,
12 О. Бородач, І. Бойко, М. Гарасимів, Е. Карапинський, А. Кедрінський, Я. Конопада, Е. Косіковський, Я. Малкович, Є. Магнет, Я. Олірюк, Р. Проць, Р. Равлюк, Р. Свистун, Д. Хухра, Д. Юнко, Е. Ренчер,
10 С. Бернардин, А. Данилюк, В. Дучинський, О. і Л. Зуевський, Г. Костюк,
9 Д-р В. Вірщук, о. В. Кармазин, Я. Кришталович, М. Левицький, В. Лімонченко, о. Л. Любінський, П. Рудик, М. Рейнарович, Д-р А. Фаріон, Е. Федак, С. і А. Феденко, І. Музичка,
8 С. Климкович, О. Кудрик, О. Максимів, І. О. Мазурок, О. Підгірний, Д-р Н. Скаб, В. Славич, Д-р М. Снігурович, Е. Ярмолюк,
7 Н. Бульба, Ю. Борецький, Д-р О. М. Волянський, І. Голуб, Т. Дячук, А. Зелінський, О. Л. Кальба, Г. і З. Кохановський, Ю. Кушнір, К. Мацілинський, С. Матвійків, І. Макаревич, Е. Петрівський, М. Троян, Р. Хаджай, Д. В. Шандор,
6 П. Стасів,
5 Зіна Семенюк,
4 Н. Аврамчук, С. Андрушків, Я. Турко-Бодрук, М. Бохно, Г. С. Витанович, М. Л. Голод, Я. Горбачевський, О. І. Ганас, О. Гембатюк, Я. Еліїв, А. Качор, Е. Керницика, С. Климишин,

А. Кушнір, А. Климук, Л. Кушнір, Р. Колісник, М. Козій, Ю. Кишакевич, С. Кухаришин, Я. Іванусів, І. Лазарук, О. і М. Ласка, Р. Лазор, В. Леканка, о. І. Легкий, Н. Лехман, М. Лебедь, М. Лисобей, О. Маринюк, Т. і М. Мацьків, В. Майкович, В. Мазяр, Н. М. Масон, К. Мосічук, Г. Новаківська, А. С. Несвячений, В. Обущак, Д. Поритко, Е. Процінська, Б. Робак, А. І. Рудик, Д-р Ю. Савицький, М. і М. Соханівська, С. Скрибайло, Д-р М. Тим'як, Д-р Л. Тришневський, Я. Чипак, А. Янушевський,
2 В. Атанас, Т. Бакович, Й. Бадинський, С. Біловус, А. Бук, Т. Возняк, С. Гарасимів, о. П. Гардій, В. і О. Гринків, М. Галановський, В. Даровський, А. Данчук, О. і І. Дмитрик, А. Демус, Д-р Е. Дзвоник, В. Запаринюк, І. Заяць, В. Кацапир, М. Кобрин, Б. Козак, Ф. Б. Корчмарик, Г. Клим, М. Кунцьо, М. Кузьмінський, А. Кущишин, І. Лаврівська, Є. Логуш, М. М. Лисяк, М. Мушинський, Я. Масюк, З. Мягкий, М. Мірчук, Б. Мельник, О. Музичишин, о. Е. Наконечний, Е. Обраца, В. Остроушко, М. Г. Остапенко, І. Олексюк, Л. Пежанска, С. Путикович, Д. Попадинець, А. Павлюк, Д-р М. Полотнянка, І. Піндус, В. Самарик, Д-р П. Сениця, Б. Шарко, Д-р С. Самбірський, о. Д. Свириденко, О. М. Тарапатцький, П. Тарнавський, В. Федорович, О. Харина, С. Черватюк, А. Чубата, І. Фур, Я. І. Яворський, М. Яжимишин.

В пам'ять Дорогих Приятелів Альфреда і Юстини Козак складаємо на Прес-Фонд „Лиса Мікити“ \$10
Наталія і Богдан Петріна
 В пам'ять моого покійного батька Олександра Хом'яка з Гамельтону, який відійшов у вічність два місяці тому пересилаю на Прес-Фонд „Лиса Мікити“ \$42.

Ростислав Л. Хом'як

В світлу пам'ять Богдана Нижанківського-Бабая пересилаю на Прес-Фонд „Лиса Мікити“ \$100.
Д-р Тарас Юрій Снігурович

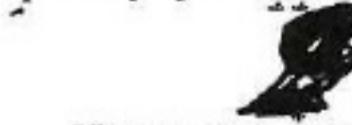
ЛЮДИНА З ОПОЗИЦІЇ

НАЙНОВІША ЕМІГРАЦІЯ
 — Чи можете купити мені авто?

Правдиве

*
 Ми, мушені, не маємо чого боятися, що жінки хочуть перемоги над ними, бо вони її давно мають. Вони хотять тільки рівноуврення.

У нас, що голова, то розум, а що розум, то пустий.

*
 З великої любови тратимо розум, а з великого розуму тратимо любов.